

Πήγα σε μάγισσες σε χαρτορίχτρες ...

.. να δω τελικά τι είμαι; ΚΑΠΗ, αργόσχολη ή χαρτοπαίχτρα;
Ένα χρόνο τώρα ασχολούμαι κάπως πιά φανατικά με αυτό το παιχνίδι; άθλημα;
Hobby; ή όπως αλλιώς θέλετε να το αποκαλέσουμε και, πραγματικά, αναφέροντάς το,
είτε στον οικογενειακό είτε στον φιλικό κύκλο μου, έχω αντιμετωπίσει ουκ ολίγες
αντιδράσεις, δυστυχώς σπανίως θετικές και φαντάζομαι ότι δεν είμαι η μόνη....
Αυτό ομολογουμένως με έχει ξαφνιαστεί και έχω βαρεθεί να εξηγώ, ή μάλλον τον
τελευταίο καιρό να απολογούμαι γι' αυτό που κάνω και, ασυνείδητα, να προσπαθώ να
μην το πολύ - αναφέρω και, ως αποτέλεσμα αυτού, να μην το πολύ – διαφημίζω.
Και αν δεν το διαφημίσουμε εμείς τότε ποιος θα το κάνει;

Ας το αναλύσουμε όμως λίγο περισσότερο.

Βρίσκομαι, ας πούμε, σε μία παρέα και εν τη ρύμη του λόγου αναφέρω ότι «δεν θα
μπορέσω την Κυριακή να πάμε για καφέ γιατί έχω bridge!!!» Εδώ κολλάει το
«καλύτερα να μασάς παρά να μιλάς».

Αντιδράσεις:

A. «Αααα γι' αυτό μυρίζεις ναφθαλίνη!!! Ε! με τόσα ΚΑΠΗ που συναναστρέφεσαι
σε λίγο θα παίρνεις χάπια για την πίεση, την καρδιά και τον προστάτη(!) και για την
ακράτεια Τενα! Τα καλύτερα!!!»

Και εκεί αρχίζει ο δικός μου αγώνας να εξηγήσω ότι δεν αντιμετωπίζω κάποιο
ψυχολογικό θέμα το οποίο με οδηγεί στο να «την βρίσκω» με ηλικιωμένους κυρίους
και κυρίες!!!

Εξηγώ ότι αυτή η ενασχόληση «ενώνει» όλες τις διαφορετικότητες.

Μικρούς – μεγάλους, έξυπνους – λιγότερο έξυπνους, πλούσιους – φτωχούς, κακούς –
καλούς και χίλια δυο άλλα....

Κάπου εκεί βέβαια συνειδητοποιώ ότι λίγοι μου δίνουν ιδιαίτερη σημασία....

Δυστυχώς δεν είχαν την τύχη να γνωρίσουν ανθρώπους κατά πολύ μεγαλύτερους μας
με μυαλά ξυράφια, αλλά και με καταπληκτικό, αφοπλιστικό, χιούμορ!!!

Όχι βέβαια ότι δεν έχουμε δει και κάποιους «κολλημένους», που νομίζουν ότι έχουν
το αλάθητο του Πάπα και περιφέρουν το «καλάμι» από όμιλο σε όμιλο...., αλλά και
πάλι αυτό το συναντάμε και σε πολύ πολύ νεότερους!!!

B. «Μα τι λες τώρα... bridge και πράσινα άλογα, εδώ δεν έχουμε καιρό ούτε να
φάμε... αυτά είναι για αργόσχολους....»

Και εξηγώ με αρκετή δόση ειρωνείας ότι εδώ και πολύ καιρό έδωσα άδεια για πάντα
στον personal trainer μου, στην κομμώτρια, την μανικιουρίστα, στον σοφέρ και σε
όλο το υπηρετικό προσωπικό που διέθετα, έβγαλα τα παιδιά μου από το ιδιωτικό
σχολείο, τους έκοψα τα ιδιαίτερα, το τένις και την ιππασία και τώρα τρέχω από το
σπίτι στην δουλειά και μετά στο σπίτι για διάβασμα, μετά στα αγγλικά και σφήνα η
γυμναστική. Εν τω μεταξύ ρίχνω και ένα καθάρισμα, σκούπισμα, μαγείρεμα,
σιδέρωμα χώρια το super market.... Και πάλι όμως βρίσκω λίγο χρόνο
να πεταχτώ μέχρι τον όμιλο να κάνω το μάθημά μου, να δω τα φιλαράκια μου κάθε
ηλικίας και να παίξω έστω και με άγχος για το τι εκκρεμότητες έχω αφήσει πίσω μου,
που θα τις βρω σίγουρα μπροστά μου. Μόνη μου τα λέω, μόνη μου τα ακούω...

Γ. «Ρε παιδί μου, με τέτοια κρίση σε παίρνει να χάνεις λεφτά στη λέσχη; »(!!!)

Εδώ είναι που μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι!!!

Ξαφνικά αισθάνομαι η Βλαχοπούλου στη «Χαρτοπαίκτη», που έχει σκοτώσει όλα τα ηλεκτρικά είδη του σπιτιού της για να παίξει και δίπλα η Σαπφώ να φωνάζει «Σόδομα και Γόμορρα»!!!

Εδώ τι να πεις... Ότι δεν παίζουμε σε λέσχες;

Ότι μάλλον το Bridge είναι από τις πιο οικονομικές λύσεις για να περάσεις καλά τέσσερις ωρίτσες, με έξι ή επτά ευρώ (αν και θα μπορούσε η ΕΟΜ να κάνει κάαατι καλύτερο τουλάχιστον στα τριήμερα), όταν σε ένα σουβλατζίδικο για να πας δεν σε φτάνουν 10 ευρώ για μία ώρα, γιατί πόσο να κάτσεις πια σε ένα σουβλατζίδικο; Και ότι, στην τελική, όταν πας καλά μπορείς να κερδίσεις δωρεάν συμμετοχές σε επόμενα τουρνουά και να σου έρθει και τσάμπα το τετράωρο!!!

Και για να καταλήξω, δεν αδικώ τον κόσμο που δεν γνωρίζει. Ίσως κι εγώ τα ίδια να έλεγα λόγω άγνοιας.

Κατά την ταπεινή μου γνώμη το γεγονός ότι το bridge παίζεται με τράπουλα θα είναι πάντα τροχοπέδη για την μεγαλύτερη εξάπλωσή του, τουλάχιστον στην Ελλάδα.

Ίσως τα πράγματα να ήταν διαφορετικά αν υπήρχαν ειδικά διαμορφωμένες κάρτες γι' αυτό το παιχνίδι, έτσι ώστε, "ψυχολογικώς" κυρίως, να αρθεί αυτή η λανθασμένη άποψη ότι το bridge είναι κοινή χαρτοπαιξία.

Δεν θέλω να κουράσω άλλο. Τα συμπεράσματά σας τα βγάλατε.

Ελπίζω να ακούστηκα αρκετά υπερβολική για να περάσω το μήνυμα... Και προτείνω:

Ανοίξτε τις πόρτες των ομίλων δωρεάν μια φορά τον μήνα, εν είδει σεμιναρίου, για να μπορέσουμε να στείλουμε κόσμο να πάρει μια ιδέα για το άθλημα.

Μόνο σε καλό μπορεί να βγει αυτό. Και όλοι μπορούμε να βοηθήσουμε. Συμφωνείτε;

Αυγουστή Στέλλα (αμ 8689)